

gennemtvinge, at Lægen for at faa sin Betaling maa anlægge Sag, hvorved Spørgsmaalet om Honorarets Rimelighed vil blive underkastet Domstolens Prøvelse.

Foruden Betaling for selve Lægegeringen tilkommer der paa Landet Lægen Godtgørelse for Befordring til og fra de syge, han tilser. Denne Godtgørelse bør ikke udgøre mere end Dækning af de Udgifter, der faktisk medgaar til en efter Forholdene rimelig Befordring af Lægen ad nærmeste Vej, og bør, hvis Lægen benytter eget Køretøj, ikke overstige, hvad en passende Befordring kunde være lejet for. Tilser Lægen paa samme Rejse flere Patienter, bør de samlede Befordringsudgifter fordeles forholdsmæssig paa de paagældende Patienter. En hertil sigtende Bestemmelse er optaget i Stk. 1.

Man har overvejet, hvorvidt der bør fastsættes særlige Regler til at sikre Lægen Betaling, naar han har ydet Hjælp i Henhold til den ham efter Lovudkastets § 7 i visse Tilfælde hertil paahvilende Pligt. Som nævnt i Bemærkningerne til § 7, har Jordemødre en vis Pligt til at yde fødende Kvinder Bistand, og ifølge § 5 i Jordemoderloven (Lovbekendtgørelse Nr. 378 af 23. Juni 1920) har en Jordemoder, der ikke inden 4 Uger efter bevisligt Paakrav har faaet den hende tilkommende Betaling, Ret til at kræve Betaling af Fattigvæsenet paa det Sted, hvor Hjælpen er ydet. Vedkommende Kommune skal da betale, og Beløbet, der udredes, bliver Fattighjælp for paagældende, hvis det ikke er tilbagebetalt inden 2 Maaneder.

For Jordemødre er denne Regel af Betydning, idet de i en stor Del af deres Praksis vil være udsat for ikke at kunne faa deres Betaling; Jordemødrene skal derhos yde al fornøden Bistand, indtil Fødslen er overstaaet. Der er derimod næppe Grund til som Følge af den Læger ved § 7, Stk. 1, paalagte Pligt at give en Betalingsregel svarende til den nævnte for Jordemødre gældende. Lægen er naturligvis ogsaa berettiget til Betaling for sin Hjælp, men man har dog ikke anset det for nødvendigt at sikre Lægen Betaling af det offentlige. Derimod finder man det rimeligt, at Lægen, naar Loven paalægger ham en Pligt til i visse Tilfælde at yde Hjælp, ikke skal være afskaaret fra at faa sin Betaling, fordi vedkommende Persons, Institutions eller offentlige Myndigheds Betalingspligt ellers er afhængig af en forudgaaende Henvendelse. Man har derfor i

Stk. 2 stillet Forslag om en hertil sigtende Bestemmelse.

Løvrigt skal bemærkes, at en Person, til hvem der i Tilfælde af pludselig Sygdom af andre tilkaldes Læge, ifølge de almindelige Regler om »uanmodet Forretningsførelse« maa være forpligtet til at udrede Betalingen for den Hjælp, der saaledes rekvireres til ham, saafremt der har foreligget rimelig Grundlag for at rekvirere Hjælpen; skulde dette ikke være Tilfældet, vil Lægen eventuelt kunne gøre Krav gældende overfor den, der har begæret Hjælpen.

Til § 16.

Som nævnt i Bemærkningerne til § 15 har man ikke ment at burde foreslaa, at der i Almindelighed skal fastsættes Takster for Betaling for Lægegerning. For et enkelt Omraade er der imidlertid baade Mulighed for og Trang til at fastsætte Takster, nemlig for Afgivelse af saadanne Attester, som udkræves ifølge Forsikrings- og Forsørgelseslovene og Lovgivningens iøvrigt, og som hviler paa Lægeundersøgelser, hvis Omfang i det væsentlige ligger fast.

Samfundets og Lovgivningens Udvikling har ført med sig, at det i en lang Række Tilfælde har været nødvendigt for det offentlige at forlange visse Forhold dokumenteret med Lægeattester. Man skal i saa Henseende særlig pege paa hele Sociallovgivningen, hvor der ved Administrationen af Ulykkesforsikringsloven, Invalidforsikringsloven, Aldersrenteloven og Fattiglovens Bestemmelser om Hjælp til kronisk Syge i udstrakt Grad gøres Brug af Lægeattester. Endvidere skal nævnes Motorloven, efter hvilken intet Førerbevis kan udstedes eller fornyes uden Lægeattest. Men ogsaa i mange andre vigtige Samfundsfunktioner benyttes — og maa nødvendigvis benyttes — Lægeattester; man henviser herom nærmere til den som Bilag 12 til Kommisionens Betænkning, aftrykte Redegørelse angaaende Lægeattesters Benyttelse og Lægeattestblanketter. Det vil saaledes i mange Tilfælde paahvile private Personer at fremskaffe Lægeattester. Ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om Betalingen for en Attest, vil den enkelte Person staa svagt overfor Lægen, idet han som Regel befinder sig i en Tvangssituation, fordi han nødvendigvis skal bruge paagældende Attest.

Lægers Arbejde med Afgivelse af Attester er af en saadan Art, at det vil